

Sosyal Çatışmanın Politik İktisadı, ya da Soygunistan'da Garaz*

Dwight R. Lee
Georgia Üniversitesi

Çeviren: Hayrettin Özler

Liberal Düşünce, Yıl 17, Sayı 65, Kiş 2012, s. 177-185.

Bireylerin zihni çeşitli amaçlarla refahlarını artırmakla meşguldür, ancak, var olan refah her zaman sınırlı olup muhalif kullanımlar ve kullanıcılar arasında tahsis edilmek zorundadır. Bunun bir sonucu olan rekabet kaçınılmaz olarak çatışmalara ve düşmanlıklara yol açacaktır, çünkü insanlar birçok amaçlarının ve emellerinin, en azından kısmen, başkalarının aç gözlülüğü yüzünden engellendiğini görecektir. Devletin meşru bir görevi sosyal ihtilafı ılımlaştırarak ve enerjilerimizi öfke, infial ve kavgadan daha verimli çabalara yönlendirecek bir çevre oluşturmaktır.

Sosyal çatışmayı sınırlayacak bariz yollardan birisi, devletin “oyunun kurallarını” üretken ve refah artıran aktiviteleri cesaretlendirecek şekilde kurmasıdır. Bu da üretim kaynakları üzerindeki mülkiyet haklarını, bir insanın bir başkasının zenginliğini soyarak kazanmasını zorlaştıran bir yasal sistemle sağlama almayı gerektirir. Bu kurallar tarafından belirlenen müşevvikler altında, üretken faaliyetlerde bulunan bireyler sadece kendi çıkarlarına değil, ayrıca gayriihtiyarî olarak, tüm topluluğun refahına hizmet etmiş olacaklardır.

* Dwight R. Lee, “The Political Economy of Social Conflict, or Malice in Plunderland,” Der. Dwight R. Lee ve James L. Doti, *The Market Economy: A Reader* içinde, Roxbury Publishing Company, Şubat 1991, ss. 230-236.

Erdemi Ödüllendirelim Derken Garaz Yaratmak

Ekonomi ne kadar zenginlik üretirse üretsin, hiçbir zaman yeterli olarak görülmeyecektir. Zengin veya yoksul olsun hak ettiklerinden daha azına sahip olduklarını gerçekten düşünen bireyler çıkacaktır. Gerçekten, daha fazla kaynağa kim sahip olmak istemez ki? İnsanlar kendilerinin veya savundukları davaların daha fazla kaynağı hak ettiğini ve bu kaynakları daha etkin kullanabileceklerini gerçekten düşünebilirler, ve siyasal girişimler sayesinde daha fazlasını alabilecekleri fırsatları ekseriyetle görmektedirler. Politik etki yaratma yönünden nispeten üstün olan gruplar bedelini başkalarına ödeterek kendi menfaatlerini kayıran politik çıktılar üretimine girişmeyi kişisel olarak kârlı bulabilirler.

Şüphesiz, siyasî avantajların bireysel çıkarları savunan sivri çıkışlarla güvence altına alınması pek mümkün değildir. Politik arenada etkinlik özel çıkarların sosyal adâlet ve erdem retoriği kisvesi altında örgütlenmesini zorunlu kılar. Kayırdıkları politikaları âdil, karşı çıkılan politikaları adâletsiz gibi göstermeyi en iyi beceren politik çıkarlar, politik etki kazanmak için yapılan rekabette önemli bir avantaja sahip olurlar.

Sonuç belli bir hakkaniyet, adâlet ve eşitlik fikrini bir diğerine karşı dövuştüren politik rekabettir. Meselelerin, taraflar arasında karşılıklı taviz verme konusunda çok az duyarlılığın olduğu, koşulsuzca karara bağlanması gereken felsefi, estetik, hatta ilahî ilkeler üzerinde verilen bir kavgaya dönüşme eğilimleri vardır. Politik kararların çatışan ahlâkî buyruklar arasındaki bir çatışmaya dönüşme eğilimi politik çıkar gruplarının kendi saflarına aktif destek kazanma çabalarıyla daha da güçlenir. Siyasî eylem ve kazanımlar arasındaki bu bağlantı oldukça hassastır. İnsanlar sıradan bir avantajda küçük bir artış kazanma olasılığı için politik faaliyetlere kalkışmazlar. Taviz vermeyi en aza indiren argümanları sunmayı başaran çıkarlar en fazla siyasal mesafeyi alacağından, asil davalar ve güçlü duygular politik süreçlere yakıt olma özelliği taşırlar.

Rekabet halindeki çıkarlar arasında bir işbirliği umudunun azlığı bir politik konunun her iki tarafının da kazanma fırsatlarını sınırlar. Genellikle, politik arenada üstün gelen çıkarlar bu galibiyetin maliyetini diğerlerine yükleyerek bunu gerçekleştirir. Gerçekte, siyasî faaliyetleri rasyonelleştiren retoriği söküp atığımızda, devlet gücünü kullanarak serveti bir gruptan diğerine transfer etme fırsatının politik etkinliği motive eden unsur olduğu fark edilir.

Politik süreçlerin toplumun farklı kümeleri arasında garaz ve rahatsızlık üretmede sahip olduğu devasa potansiyel hiç de şaşırtıcı değildir. Belli hedeflere ulaşmanın en iyi yolunun meseleleri siyasallaştırma olduğunun farkına

varan insanlar, menfaatlerinin bir ahlâkî buyrukla özdeşleştirerek genişletilebileceğini keşfederler –şahsî menfaati sosyal adâlet ile eşitleme şeklindeki doğal temayülü büyük ölçüde güçlendiren bir avantajdır bu. Karşıt gruplar “doğru” kararların birlikte gelen faydaları ve “yanlış” kararların müteakip kesin kötü sonuçlarını abartarak politik avantaj sağlamaya yöneldikçe, duygular daha bir alevlenir. Bir karar verildiğinde, kaybedenler sadece hayal kırıklığı ve üzüntü yaşamazlar, kazananları ve buna izin veren süreçleri de şerle ilişkilendiren kendince haklı bir içerleme duygusuna kapılırlar.

Süreç kolaylıkla düşmana zarar vermeye ve onu alaya almaya dönüşen büyük bir kaygı ve kötü niyetli bir egzersiz hâline gelir. Devlet eliyle gerçekleştirilen en pervasız soygun örneği olan savaşın muzaffer savaşçıyı bile zaferin maliyetini karşılayacak düzeyde bir ganimetle ödüllendirmesi pek nadirdir. Her ne kadar, savaşın orijinal güdüsü ekseriyetle fetih ve yağma olsa da, çatışmayı uzatan şey kendince haklı görünen nefrettir.

Piyasa Mübadelesi Vasıtasıyla Âhenk

Kıt kaynakların neden olduğu ve politik kararlarla bağlantılı çatışmalar hiçbir zaman külliyen ortadan kaldırılamaz, ancak politik karar almanın ürettiği bölünmüşlüğü çoğu gereksizdir ve karşılıklı yer açıcı bir ruhla yeri değiştirilebilir.

Nasıl mı? Çözüm, özel mülkiyet ve piyasa mübadelesi müşevviklerinin daha iyi baş edebileceği alanlarda hükümetlerin sorumluluğunu azaltmaktan daha radikal bir şeyi gerektirmez. Piyasa mübadelesinde başarılı olmak ahlâkî pozlar vermeyi veya çığnenemez prensipler için savaşmayı gerektirmez; Başka bir şeyin miktarından artan bir kısmını elde etmek için bir şeyin miktarından bir artan kısmını feda etme iradesi sayesinde, uzlaşma ve işbirliği alanını genişletmeyi gerektirir. Bir piyasa düzeninde, kişiler amaçlarını, her ne olursa olsun, başkalarının ilgilerini cezbederek ve ortak çıkar alanları arayarak gerçekleştirebilirler.

Piyasa süreciyle yaratılan âhenk, kamusal arazilerin kullanımını kararlarını karakterize eden görüş ayrılıkları ile özel mülkiyete ait doğal alanların kullanımını üstüne benzer kararları çevreleyen hatır ve mertlik ruhu karşılaştırılınca kolaylıkla değerlendirilebilir.

Kalkınma konusuna karşı korumacı duruşu oldukça iyi bilinen bir birlik olan Audubon Society yaban hayatının korunaklarını muhafaza ettiği geniş arazilerin mülkiyetine sahiptir. Bunlardan en büyüğü Vermilion Parish, Louisiana’da bulunan 26.800 akre (66.196 hektar) genişliğindeki Rainey

Yabanî Hayat Sığınağı'dır (Rainey Wildlife Sanctuary). Birçok arazi için söz konusu olduğu gibi, Rainey Sığınağı da birkaç farklı şekilde değerlendirilebilecek bir arazi yapısına sahiptir. Bir örnek olarak, birçok farklı türdeki kuş türlerini ve yabanî hayvanları barındıran doğal bir habitatır. Elbette Audubon Cemiyeti bu tür habitatların korunmasına büyük değer vermektedir, ancak Rainey Sanctuary büyük enerji şirketlerinin ticarî olarak çekici bulunduğu doğal gaz rezervlerine de sahiptir.

Eğer Rainey Sığınağı federal hükümete ait olsa idi, Audubon Cemiyeti ve petrol endüstrisi, iki tarafın da diğerini boyun eğmez bir tavırla karşıladığı, iki doğal düşman olurdu. Oysa, özel mülkiyetin sunduğu müşevvikler sayesinde, Audubon Cemiyeti ve birkaç petrol firması Rainey Sığınağı'nın belirli alanlarında doğal gaz sondajına imkân veren bir işbirliği anlaşmasına ulaşmışlardır.¹

Bu uzlaşmacı yaklaşım, özel mülkiyet sisteminde, her iki tarafın da ötekini çıkarlarına yer açarak kendi çıkarlarına en iyi şekilde hizmet edebilecekleri basit gerçeğiyle izah edilebilir. Eğer Rainey Sığınağı kamuya ait olsaydı, kullanımını yabanî hayatı korumayla sınırlı tutmanın Audubon Cemiyeti'ne hiçbir maliyeti olmazdı; Maliyet Rainey arazisinin alternatif kullanımına değer biçen kişilere yüklenirdi. Ancak bu durum Audubon Cemiyeti üyeliğine benzemekten çok daha farklıdır. Eğer arazinin alternatif şekillerde kullanımı sınırlansa idi, Audubon Cemiyeti'nin kendisinin başkalarının alternatif kullanımlar için araziye verdiği ve ödemek istediği değerden vazgeçmesi gerekecekti. Bu potansiyel gelirlerden vazgeçmek, vahşi hayata yaşam hakkı tanıyan başka sığınakların kurulması için veya Audubon Cemiyeti'nin kıymet verdiği diğer amaçların gerçekleştirilmesi için daha az fırsat demektir. Audubon Cemiyeti'nin üyeleri, petrol şirketleri ile işbirliği içinde çalışmak için bu yüzden güçlü bir müşevviğe sahiptir.

Benzer olarak, petrol şirketleri şimdi Audubon Cemiyeti'nin endişelerini dikkate alarak kendi amaçlarına da hizmet edilmiş olduğunu görürler. Bir petrol şirketinin lehte koşullarla Rainey Sığınağı'ndan enerji kaynaklarını çıkarma hakkını elde etmesi yabanî hayata ve sığınakın diğer doğal özelliklerine yönelik bir taahhüdü kanıtlamasıyla daha muhtemeldir. Sonuç, Audubon Cemiyeti'nin, petrol şirketlerinin ve enerji tüketen halkın çıkarlarına hizmet eden, bir işbirliği ve âhenk bağlantısıdır.

Federal arazilerin kullanımını karakterize eden günümüzdeki bölünmüşlüğü yerine, ancak 1800'lerin bir ulusal politikasını devam ettirerek verimli iş-

¹ Audubon Society ve petrol endüstrisinin Rainey Sığınağı'nın kullanımı hususunda karşılıklı olarak kabul edilebilir bir anlaşmaya nasıl vardığına dâir daha detaylı bir tartışma için bkz. John Baden ve Richard Stroup, "Saving the Wilderness: A Radical Proposal," *Reason*, Temmuz 1981, ss. 28-36.

birliğini koyabiliriz. Bu politikadır ki, bu ülkedeki kalkınma ve sosyal sükûneti geliştirmek için hayli çok şey yapmıştır. Bu politika toprağın sistematik olarak kamudan özel sektöre transfer edilişi idi. Birleşik Devletler'in toplam arazisinin % 33'ten fazlası hâlâ federal hükümete aittir. Bu toprağın çoğu özel sektöre karşılıksız verilseydi, özel mülk sahiplerinin toprağı daha verimli kullanmalarının sonucunda ödemiş oldukları vergiler hazine arazilerinin hükümete sağladığı gelirden fazla olacağı için, hükümet gelirleri muhtemelen artacaktı. Hatta bu araziler bütünüyle Audubon Cemiyeti, Sierra Kulübü, Friends of Earth (Yeryüzü Dostları) ve National Rifle Association gibi gruplara bağışlansaydı, potansiyel geliştiricilerin durumu kesinlikle şimdikinden daha kötü olmazdı. Bir petrol veya kereste şirketi, örneğin, Sierra Kulübü ile ekonomik mübadeleyi politik bir mücadeleden neredeyse kesinlikle daha kârlı bulabilirdi.

Hazine arazilerini bağışlamak mutlaka kendine düşen "âdil" payı isteyen farklı çıkar grupları arasında sert politik rekabete neden olurdu. Bu, hükümet tahsisine dâima eşlik eden sosyal çekişme türünün ancak başka bir örneğidir. Ancak bu geçici çatışmalar hazine arazileri üzerinde süregelen kavgaların artık bitirilmesi karşılığında ödenmesi gereken küçük bir bedel olurdu.

Diğer Lüzumsuz Çatışmalar

Hazine arazileri üzerinde sosyal bakımdan yıkıcı kavgalar devlet kontrolünün piyasa mübadelesi yerine ikamesinden kaynaklanan gereksiz kavgaların yalnızca bir örneğidir.

Mutabakatsız Nüfus Sayımı

Hükümet programları, gittikçe artarak, zenginliği ülkenin farklı alanlarına nüfus değişimlerine, demografik yapılarına, etnik karışımına ve diğer bu tür faktörlere bakarak yeniden dağıtmaktadır. Bu yüzden, Birleşik Devletler Nüfus Sayım Bürosu artan sayıda politik kavganın içine çekilmektedir. 1980 nüfus sayımının birçok nüfus bilimcisine göre yapılan en tam sayım olmasına rağmen, büyük şehir belediye başkanları ve etnik liderler sert bir şekilde doğruluğunu sorgulamışlardır. Detroit şehrinin yakın zamanda kazandığı bir davada, Sayım Bürosu'na kendi resmî siyah ve İspanyol asıllı sayısını şişirmesi emredilmiştir. Daha başka dava dosyaları hazırlanmış, ve bazı hâkimler büro müdürü Vincent Barabba'yı mahkûm etmekle bile tehdit etmişlerdir.

Nüfus sayımları politik soygun için bir araç olduğu müddetçe, ayrıca çatışma ve düşmanlık kaynağı olacağını da beklemek zorundayız.

Nüfus sayımı üzerindeki kavgalar tamamen ortadan kaldırılmayacaktır. Refah konumlarını etkileyen politik kararlar her zaman olacak, ve bu kararla-

rın yasal olarak nüfus istatistiklerine göre verilmesi gerekecektir. Fakat hükümetler, özel sektör tarafından hem daha etkin hem de daha sağlıklı olarak gerçekleştirilebilecek faaliyetlere doğrudan müdahaleleri yüzünden, nüfus sayımları üzerinde gereksiz ihtilaflara neden olmuştur. Devlet çözümlerinin piyasa çözümlerinin etkisizce yerini aldığı ve aynı zamanda zenginliğin politik yollarla transferinde nüfus sayımlarının oynadığı rolü artıran iki önemli örnek, kamu sektöründe istihdam ve kent imarı programlarıdır. Bu tür programların küçültülmesi (ve daha da iyisi, ilgası), hem belli problemlere gerçek çözümler üretme olasılığını artırır, hem de Nüfus Sayım Bürosu'nun bu önemli görevini minimum bir çatışmayla devam ettirmesine imkân verir.

Eğitim Üzerindeki Çatışmalar

Federal hükümetin kamusal eğitiminin kontrol ve finansmanındaki rolü arttıkça, eğitim kararlarında velilerin tercihleri devletin tercihleri tarafında gitikçe artarak yerinden edilmektedir. Velilerin çocuklarını devletin karar verdiği okullara (ki bunlar yakın çevrelerinde olabilir veya olmayabilir), ya da iki katını ödeyerek özel bir okula göndermeleri beklenmektedir. Devlet okulları esir bir müşteri grubuna sahiptir ve bu yüzden toplumda temsil edilen eğitim tercihlerinin çeşitliliğine karşı çok az motivasyonu vardır.

Belli çıkar gruplarının güçlü bir şekilde benimsenen kendi düşüncelerini başkalarına dayatma konusunda devlet okullarını iştah kabartıcı araçlar olarak görmeleri hiç de şaşırtıcı değildir. Bu gruplar elbette ki eşit şekilde güçlü farklı görüşleri taşıyan başka gruplardan düşmanca tepkilerle karşılaşmaktadırlar. Mesela, güçlü bir şekilde okulda cinsel eğitime karşı çıkan veya bunu savunan ebeveynler, çocuklarının gideceği okullar için sınırlı seçim nedeniyle, çoğunlukla siyasî mücadeleyi amaçlarına ulaşmak için en etkin yol olarak görmektedirler. Devlet okullarımızı cinsel eğitim, etnik denge, evrime karşı yaradılış, ve kitapların sansürü gibi tartışmalı konularda bir savaş alanına çevirdikten sonra, mevcut bütün kanıtların eğitimin ihmâl edildiğini göstermesi pek az şaşırtıcıdır.

Eğitim üzerindeki ihtilaf, eğitim kuponu veya vergi kredisi gibi bir eğitim politikası yoluyla, devlet tercihi yerini bireysel tercihe bırakarak önemli ölçüde halledilebilir. Ebeveynler böyle bir politika sayesinde, kendi çocukları için hangi okulun en iyisi olduğuna karar verip doğrudan seçim yapabilirler. Kuponların sunduğu teşviklere karşılık olarak, farklı yaklaşımlara ve felsefelere sahip okullar mevcut hâle gelebilir. Ebeveynler yalnızca geniş ve meşru bir eğitimsel tercih alanına sahip olmakla kalmazlar, ayrıca bunu tercihlerini başkalarının tercihleriyle çatışmadan yapabilirler.

Yaşlılara Karşı Gençler

Hükümet tarafından teşvik edilen çatışmanın son bir örneği olarak, Sosyal Güvenliğin sorunlarını göz önüne alınız. Günümüzde Sosyal Güvenlik konusunu çevreleyen ve gelecekte kesinlikle daha fazla artacak olan ihtilafların temelinde politik menfaatçilik yatmaktadır. 1935'te Sosyal Güvenlik Yasası'nın kabul edilmesinden hemen sonra, programa katkı yapan iş gücünün sayısı artıyor iken, emeklilik hakkında faydalananların sayısı ufaktı. Sosyal güvenlik sisteminin kasasındaki para miktarı kabardıkça, vergileri artırmadan sistemin harcamalarını genişletme şeklindeki politik ayartma karşı konulması imkânsız hâle geldi. 1939'da, Sosyal Güvenlik yasası, cârî emeklilik ödemelerinin cârî vergi mükellefleri tarafından karşılandığı, kaynağı temin edilmiş bir "pay-as-we-go" programına dönüşmek üzere değiştirildi. Emeklilik ödemelerinin doğrudan katkılara bağlı olduğu bir emeklilik planı yerine, Sosyal Güvenlik, menfaatlerin bir grubun politik gücünün diğer grup üstüne maliyetleri dayatmasıyla belirlendiği başka bir transfer programına dönüştü.

1939 sonrası Sosyal Güvenlik programının bünyesinde barındırdığı sosyal çatışma yakın zamana kadar değişmeden kaldı. Ekonomik büyüme ve demografik karışım vergi yükünde aşırı bir artış olmadan ödemelerin artışına izin verdi. Ama artık işler değişti. 1970'lerdeki yavaş ekonomik büyüme emeklilik yaşına ulaşan nüfusun hızlı artışı ile birleşince, yaşlı vatandaşların çıkarlarını çalışan nüfusun çıkarlarına karşı doğrudan muhalif konuma getirdi.

Bu çatışma, önemli ölçüde vergi artırımı ve/veya emeklilere yapılan ödemelerde azalma olmadan Sosyal Güvenlik Sistemi'ni kurtarmak imkânsız hâle geldikçe, artmaya devam edecek. Yaşlılar için kaygı ile çizilen ama politik müşevviklere karşılık olarak yapılandırılan bir program gençleri yaşlı insanlara karşı kışkırtacak ve büyük ölçekli bir sosyal bölünmüşlük yaratacaktır.

Eğer bireysel menfaatler ve bireysel katkılar arasında doğrudan bir bağlantıya devam edilseydi, Sosyal Güvenlik Sistemi'nin ödeme gücü güvenceye alınabilir ve sistemi çevreleyen bölünmüşlük engellenebilirdi. Hükümet tarafından böyle bir zorunlu emeklilik programının kurulup kurulamayacağı veya kurulsa bile devam edip etmeyeceği tartışılabilir. Bu tür programların özel sigortacılık şirketlerince etkin bir şekilde sunulabileceğini biliyoruz; Gerçekten de, bu tür programlar özel şirketler tarafından sunulan tek program tipidir. Eğer bireyler bu bireysel emeklilik planlarıyla emekliliklerine yatırım yapmalarına izin verilseydi, genç ve yaşlı nüfus arasında var olan ve artarak devam eden çatışmanın ortaya çıkmasına engel olunurdu. Gerçekte, çatışmanın tam tersi bir durum hüküm sürerdi. Bireysel emeklilik planları sayesinde, yaşlılara yönelik yüksek emeklilik kazanımları genç nüfusun büt-

çesine giren yüksek ücret anlamına gelirdi. Çünkü mevcut yüksek düzeydeki emeklilik yardımları sadece geçmişte yapılan yüksek tasarruf miktarının ve yatırımların bir sonucu olacaktı, ve bu tasarruflar da mevcut emeğin daha yüksek oranda verimliliği anlamına gelecekti.

Zorunlu Sosyal Güvenlik programları için başlangıçtaki gerekçe insanların kendi emekliliklerine gönüllü olarak yatırım yapmayacakları şeklindeki inanası zor olan bir iddiaya dayanıyordu. Ancak böyle bir yargıyı kabul etmek, bireylerin emeklilik planlarını yine de devletten satın almaları zorunluluğu için hiçbir gerekçe sunamamaktadır. Bir sosyal güvenlik sistemine katılım istenilebilirdi, ama aynı zamanda bu sistem özel kalabilirdi. Bizi sosyal güvenliğin hızlı bir özelleştirilişine yöneltmek için şu an gereken tek şey, zorunlu emeklilik planlarının devletten satın alınmasına yönelik gerekliliğin ortadan kaldırılması olurdu. Maalesef, mevcut programın başarısızlığı, ki bu başarısızlığın kanıtı sistemin aşırı borç yükü altında olmasından çıkarılabilir, bu seçeneği politik olarak gerçekçi kılmamaktadır. Eğer fırsat verilirse, emek gücüne yeni katılanlar sistemin geleceği konusundaki belirsizlikten ötürü, büyük oranda sistemin dışında kalmayı tercih edeceklerdir. Bu da, elbette ki, kendi kendini finanse eden bir sistem olarak Sosyal Güvenliğin yok oluşunu garanti edecektir. Hatalı hükümet politikalarının sıkça tekrarladığı gibi, Sosyal Güvenlik Sistemi'nin politik yaşama kabiliyeti onun başarısı değil, başarısızlığı tarafından izah edilmektedir.

Sonuç

Kaynaştıran (cohesive) bir sosyal düzeni sağlamak kolay bir iş değildir. Gerçekten de, kaynaklar sınırlı oldukça, sınırsız amaçlarımıza ulaşmanın sınırlı kaynakları için rekabetin bir sonucu sosyal çatışma olacaktır. Rekabet kaçınılmaz olabilir, ama işbirliğinden kaçmak veya çekişme kaçınılmaz değildir. Değerli şeylerin rekabet eden kullanıcılar ve kullanımlar arasındaki dağılımına bağlı olarak, daha fazlasına olan devamlı isteklerimiz bizi işbirliği veya tam tersi davranışlara motive edebilir. İşte bu bağlamda, piyasa yoluyla bölüşümün önemli avantajlarından faydalanabiliriz. Piyasa mübadelesi, sadece karşılıklı kazanıma izin vererek değil ayrıca bu kazanımları gerçekleştirecek fırsatları artırmak suretiyle, işbirliğine dayalı etkileşimin alanını genişletenleri ödüllendirerek, pozitif toplamlı bir çevreyi tesis eder.

Maalesef, sosyal işbirliğinin bu kaynağı, özel çıkar gruplarının kendi kısa vadeli çıkarları için piyasa dağılımı yerine siyasal dağılıma yönelmeleri yüzünden, sürekli bir erozyona uğratılmaktadır. Hükümetlere kendi yasal vazifelerini yapabilmeleri için verilen otorite, politik olarak güçlü gruplar tara-

findan kolaylıkla başkalarının cebinden kazanç kapmak üzere kullanılabilir. Sıfır toplamı politik soygun pozitif toplamı piyasa mübadelesi yerine geçince Soygunistan'da garaz için sahne kurulmuştur.